

Република Србија
УПРАВНИ СУД
23 У. 2547/15
02.06.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Стева Ђурановића, председника већа, Гордане Гајић Салзбергер и Руже Урошевић, чланова већа, са судским саветником Миром Стевић Капус, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ...,, кога заступа Милош Влаховић адвокат из Београда, Кнегиње Зорке 56, поднетој против туженог Министарства правде Републике Србије, ради поништаја решења број 116-04-437/2014-03 од 08.12.2014. године, у предмету дисциплинском, у нејавној седници већа, одржаној дана 02.06.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ ОДБИЈА.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем, одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца, изјављена на решење управника Казнено поправног завода у Пожаревцу-Забели број ... од 30.10.2014. године и решење се потврђује. Ожалбеним решењем тужилац државни службеник, распоређен на радном месту васпитача у служби за третман, а обављајући функцију заменика председника основне организације Самосталног синдиката Србије у Казнено поправном заводу у Пожаревцу-Забели, оглашен је кривим што је пропустио да изврши радњу за коју је као дружавни службеник овлашћен, те је дана 25.06.2013. године без претходног обавештавања управника завода и добијања одобрења позвао новинаре локалног града Пожаревац “Реч народа” да дођу у завод и напишу чланак о постигнутим успесима чланова овог синдиката на радничко спортским сусретима радника правосуђа Србије који су се одржавали у Будви у периоду од 04.06. до 09.06.2013. године, иако је знао да је то у супротности са одредбама Закона о извршењу кривичних санкција, као примарног закона

који се примењује на све установе и на све запослене у оквиру управе за извршење кривичних санкција, тако да је именовани државни службеник уговорио напред поменутог дана разговор са новинарком локалног листа “Реч народа”, а да није о томе пре тога обавестио руководиоца установе, тј. управника завода, а потом и тражио одобрење од стране директора Управе за извршење кривичних санкција, јер се радило о представнику средства јавног информисања чију посету може одобрити само директор Управе за извршење кривичних санкција, без овлашћења изнео податке из завода, чиме је извршио тежу повреду дужности из радног односа из члана 109. став 1. тачка 2. Закона о државним службеницима, а које се огледа у незаконитом раду или пропуштању радњи за које је државни службеник овлашћен ради спречавања незаконитости или штете, и тежу повреду радних обавеза и дужности из члана 266. став 3. тачка 13. Закона о извршењу кривичних санкција, а која се огледа у неовлашћеном давању података или обавештењу у вези са вршењем службе или рада завода, због чега му је изречена новчана казна од 20% плате за пуно радно време, исплаћене за месец у коме је новчана казна изречена, у трајању од једног месеца. У ставу другом диспозитива ожалбоног решења одбијен је захтев овде тужиоца за накнаду трошкова поступка у износу од 16.000,00 динара.

Тужбом поднетом Управном суду преко пуномоћника дана 13.02.2015. године тужилац је оспорио законитост решења туженог органа због битних повреда правила поступка, неправилно и непотупно утврђеног чињеничног стања и неправилне примене материјалног права. Сматра да је оспорено решење донето супротно одредби члана 196. став 3. Закона о општем управном поступку, јер не спада у категорију решења које се обрађује механографски, због чега је исто морало бити снабдевано потписом лица које га је донело, а не стављањем факсимила. Даље је навео да је оспореним решењем повређена одредба члана 18. став 1. Закона о општем управном поступку, јер је тужилац у жалби истакао и захтев за накнаду трошкова ангажовања пуномоћника за изјављивање жалбе, али је одлука о овом захтеву тужиоца у оспореном решењу изостала, иако је тужени у образложењу решења навео да је о трошковима ангажовања пуномоћника одлучио у складу са чланом 104. став 1. у вези са чланом 103. став 3. ЗУП-а, али ова одлука није садржана у диспозитиву решења. Даље је у наводима тужбе који су поновљени наводи жалбе указао на повреду одредбе члана 197. став 1. Закона о општем управном поступку, јер у уводу првостепеног решења није наведено име пуномоћника странке иако га је иста имала у току поступка. Такође је указао и на повреду одредбе члана 198. став 2. Закона о општем управном поступку, јер у диспозитиву првостепеног решења није јасно и прецизно одређена обавеза странке односно тужиоца и начин извршења те обавезе, будући да је посредно одређено упућивање на Закон о извршењу кривичних санкција. Наиме у диспозитиву првостепеног решења не наводи се коју је одредбу Закона о извршењу кривичних санкција тужилац својом радњом повредио, што диспозитив решења чини неодређеним. Даље је у тужби навео да из чланка објављеном у недељном листу “Реч народа” од 02.07.2013. године под насловом “Основна организација самосталног синдиката Казнено поправног завода Пожаревац-запажен успех на спротским играма”, не произлази, ни једном речју, да је представнику јавног информисања дат било какав податак или обавештење у вези са вршењем службе или рада Казнено поправног завода Пожаревац-Забела, већ да чланак садржи искључиво информације о постигнутим успесима синдикалних представника на такмичењу на спортским играма. Са изнетог оспорава закључак да је навођење имена чланова синдикалних представника, који су истовремено и државни службеници, других активности синдиката, као и оставаривање права на бесповратну помоћ информације које је тужилац дао, а које су у вези са вршењем службе или рада Казнено поправног завода Пожаревац-Забела. Тужилац такође сматра да приликом изрицања дисциплинске казне првостепени орган није ценио све олакшавајуће околности, нити је

образложио разлоге у погледу висине изречене казне. Са изнетих разлога предложио је да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи а туженог обавезе да тужиоцу накнади трошкове управног спора за састав тужбе у износу од 30.000,00 динара, као и трошкове судске таксе према ТТ.

Тужени орган у детаљно датом одговору на тужбу остао је у свему при разлозима из образложења оспореног решења и предложио је да суд тужбу одбије као неосновану.

Решавајући овај управни спор без одржане усмене расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр.111/09) јер је предмет спора такав да не изискује саслушање странака и утврђивање чињеничног стања и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. наведеног закона, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари нашао да тужба није основана.

Правилно је по оцени Управног суда, тужени орган одбио жалбу тужиоца, изјављену против решења првостепеног органа од 30.10.2014. године, дајући за своју одлуку довољне и на закону засноване разлоге које прихвата и овај суд, уз правилну оцену навода жалбе тужиоца, сагласно одредби члана 235. став 2. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ" бр. 33/07 и 31/01 и "Службени гласник РС" бр. 30/10), те правилно налазећи да је решење првостепеног органа правилно и на закону засновано те донето уз правилну примену материјалног права на чије одредбе се и тужени оргна позвао у образложењу оспореног решења.

Ово са разлога што из списка предмета и образложења оспореног решења произлази да су у поступку који је претходио доношењу оспореног решења изведени сви релевантни докази који су ближе набројани у образложењу оспореног решења и којима је на несумњив начин утврђено да је тужилац, починио тежу повреду дужности из радног односа из члана 109. став 1. тачка 2. Закона о државним службеницима, незаконит рад и пропуштање радње за које је државни службеник овлашћен ради спречавања незаконитости и штете и тежу повреду дужности из радног односа из члана 266. став 3. тачка 13. Закона о извршењу кривичних санкција, неовлашћено давање података или обавештење у вези са вршењем службе или рада завода, на начин ближе описан у образложењу оспореног решења. Ово са разлога што је проведеном поступку несумњиво утврђено да је тужилац дана 25.06.2013. године без претходног обавештења управника завода и добијања одобрења позвао новинаре локалног листа града Пожаревац "Реч народа" да дођу у завод и напишу чланак о постигнутим успесима чланова овог синдиката на радничко спортским сусретима радника правосуђа Србије, који су се одржали у Будви у периоду од 04.06. до 09.06.2013. године. Наведени разговор са новинарком локалног листа "Реч народа", тужилац је уговорио супротно одредби члана 30. Закона о извршењу кривичних санкција, јер о томе претходно није обавестио руководиоца установе, тј. управника завода, и потом тражио одобрење од стране директора Управе за извршење кривичних санкција, будући да се радило о представнику средстава јавног информисања чију посету може одобрити само директор Управе за извршење кривичних санкција. Код наведеног по оцени туженог тежа повреда дужности из радног односа из члана 109. став 1. тачка 2. Закона о државним службеницима се огледа у чињеници да се радило о представнику средстава јавног информисања чију посету може одобрити само директор управе за извршење кривичних санкција, те да одговорни радник није поступио у складу члана 30. Закона о извршењу кривичних санкција којом је прописано

да појединачне и групне посете заводу може да одобри директор управе, а да ће се посебно водити рачуна да се омогући посета представника средстава јавног информисања, како је то навео и првостепени орган у образложењу ожалбеног решења. Тужени посебно указује да се у поменутом члану поред успеха синдикалних представника, наводе и имена појединих запослених у КПЗ Забела, која поред тога што су чланови синдиката истовремено су и државни службеници, као и друге активности синдиката који нису везани за поменути догађај, остваривање права на бесповратну помоћ, заштита радника на послу за случај мобинга, и додела јубиларних награда. Код наведеног по оцени туженог у спроведеном првостепеном поступку, на несумњив начин утврђено је да је напред наведеним поступањем тужилац учинио тежу повреду дужности из радног односа из члана 266. став 3. тачка 13. Закона о извршењу кривичних санкција неовлашћено давање података или обавештење у вези са вршењем службе или рада завода, јер није имао овлашћење за вршење радњи за које је оглашен одговорним. Тужени орган сматра да је првостепени орган извео све релевантне доказе из којих је утврђено да је тужилац извршио повреду за коју је оглашен одговорним, да је тужиоцу пружена могућност да изложи своју одбрану, која је по оцени туженог у супротности са свим изведеним доказима. У погледу одмерене казне, тужени орган сматра да је иста на закону заснована и изречена у прописаним оквирима у смислу члана 110. став 2. тач. 1. Закона о државни службеницима, те је ценећи избор и одмереност дисциплинске казне тужени сматра да је иста сагласна члану 115. Закона о државним службеницима. При томе је тужени орган као олакшавајућу околност ценио да одговорни радник није до сада дисциплински кажњаван, али да других од олакшавајућих околности није нашао, а као отежавајућу околност ценио је начин на који је одговорни радник извршио повреду да иако је знао или морао знати према Закону о извршењу кривичних санкција казнено поправни заводи, а нарочито заводи затвореног типа нису установе у које је могућ улазак и излазак без претходне пријаве и одобрења, и исти код припадника службе обезбеђења створио заблуду да такво одобрење постоји, што је потврдио сведок Б.Б. Са изложеног по оцени туженог изречена новчана казна представља непходну и нужну меру за постизање сврхе дисциплинског кажњавања. У погледу захтева за накнаду трошкова ангажовања пуномоћника за писање жалбе, тужени орган позвао се на одредбе члана 104. став 1. у вези члана 103. став 3. Закона о општем управном поступку, наводећи да странка сама сноси своје трошкове.

Суд је ценио наводе тужбе да је оспореним решењем повређена одредба члана 196. став 3. Закона о општем управном поступку, јер се ради о решењу које није у категорији решења које се обрађују механографски, због чега је исто морало бити снабдевано потписом лица које га је донело а не стављањем факсимила, па налази да је овај навод тужбе без утицаја на другачију оцену законитости оспореног решења будући да се под механографском израдом решења подразумева израда машинама за обављање канцеларијских послова. Поред тога наводи тужбе којима се указује да је тужилац у жалби истакао захтев за накнаду трошкова писања жалбе, те да је одлука о овом захтеву у оспореном решењу изостала, без утицаја је на другачију оцену законитости оспореног решења, будући да тужилац у том смислу може поднети захтев за доношење допунског решења у смислу члана 205. Закона о општем управном поступку. Наводи тужбе којима се указује на повреду одредбе члана 198. став 2. Закона о општем управном поступку, јер у диспозитиву првостепеног решења није јасно и прецизно одређена обавеза странке односно тужиоца и начин извршења те обавезе, будући да је посредно одређено упућивање на Закон о извршењу кривичних санкција неосновани су јер је опис учињене повреде која је дата у диспозитиву, у сагласности са одредбом члана 30. Закона о извршењу кривичних санкција (“Службени гласник РС” бр.85/2005...31/2011), који је примењен у конкретном случају.

Са напред изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је одлучио као у ставу 1. диспозитива ове пресуде, применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима.

Одлуку као у ставу 2. диспозитива пресуде, суд је донео применом одредбе члана 66. и 67. Закона о управним споровима, као и применом одредбе члана 151. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11...55/14), која се у управном спору сходно примењује на основу одредбе члана 74. Закона о управним споровима, а с обзиром на исход овог управног спора.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 02.06.2016. године, 23У 2547/15

Записничар
Мира Стевић Капус, с.р.

Председник већа-судија
Стево Ђурановић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

БТ